

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobkyně: **Lederer s. r. o.**, IČO: 25460871,
sídlem Vyšehradská 1349/2, 128 00 Praha 2,
zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2228/DS/2016,
JID: 86992/2016/KUUK/Píš,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2016, č. j. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2228/DS/2016, JID: 86992/2016/KUUK/Píš, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě, (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 2. 2016, sp. zn. MM/OK/PD/30990/15/PR. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložil žalobkyni pokutu 300 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona spočívající v tom, že žalobkyně jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Skutek spočíval v tom, že „...*při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno Městskou policií Ústí nad Labem, že dne 12. 5. 2015 v 8:53:00 hodin, v ulici Varšavská v Ústí nad Labem, blíže neustanovený řidič ve vozidle tovární značky Fiat, registrační značky „X“, se neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť zastavil a stál na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní. Tím porušil ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona (§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu).*“ Magistrát současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobkyně namítala, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když magistrát zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobkyně v reakci na poučení obsažené ve výzvě správního orgánu k úhradě určené částky sdělila magistrátu totožnost řidiče vozidla (pan Y.) včetně jeho bydliště a legitimně očekávala, že správní orgán zahájí řízení o přestupku s touto osobou. Pokud oznámený řidič nereagoval na výzvu k podání vysvětlení, měl podle žalobkyně magistrát povinnost pokračovat v šetření přestupku (např. předvolat oznámeného řidiče k podání vysvětlení opětovně), pro zahájení přestupkového řízení nebylo totiž podstatné, zda si oznámený řidič přebírá písemnosti (oznámení o zahájení řízení mohlo být doručeno fikcí nebo prostřednictvím ustanoveného opatrovníka). Správnímu orgánu nadto nic nebránilo předvolat k podání vysvětlení žalobkyni jako provozovatele vozidla. O skutečnosti, že řízení o přestupku s oznámeným řidičem zahájeno nebylo, se žalobkyně dozvěděla až dne 29. 10. 2015, kdy magistrát, doručením příkazu o uložení sankce za správní delikt, zahájil řízení o uvedeném deliktu. V daný okamžik již nemohla předkládat další důkazy na podporu svého tvrzení (např. smlouvu o výpůjčce), neboť správní orgán by již přestupkové řízení nezahájil. Žalobkyně konstatovala, že povinností magistrátu bylo podniknout veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku za situace, kdy měl k dispozici nijak nezpochybněné vyjádření provozovatele o identitě řidiče. Dodala, že postup magistrátu vnímá jako účelový, neboť buď žalobkyně pravdivě označila osobu řidiče, proti němuž měl správní orgán vést přestupkové řízení, nebo jeho totožnost uvedla nepravdivě a správní orgán měl vést řízení pro porušení § 10 písm. d) zákona o silničním provozu proti žalobkyni. Dále podotkla, že magistrát nerespektoval subsidiární charakter správního deliktu provozovatele vozidla, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

když nezjišťoval totožnost pachatele přestupku, a tím zásadně krátil práva žalobkyně. K prokázání tvrzení, že v případě předvolání žalobkyně k podání vysvětlení, by byla schopna dokázat, že vozidlo řídil jí označený řidič, k žalobě přiložila smlouvu o výpůjčce a příslušnou stránku z knihy jízd.

4. Žalobkyně dále namítla, že výrok rozhodnutí magistrátu je nesrozumitelný, a tudíž nezákonný, neboť z něj plyne, že žalobkyně se jako provozovatel vozidla dopustila správního deliktu a zároveň přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, což je nepřipustné.
5. Podle žalobkyně ji postup magistrátu, který před vydáním rozhodnutí nenařídil ústní jednání, při němž by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobkyně, zkrátil na jejím právu podle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně uvedla, že má právo na to, aby věc byla projednána v její přítomnosti a aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Podle žalobkyně má obviněný ze správního deliktu obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu, neboť obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu trestních obvinění. V takovém případě je nutné v analogii s ustanovením § 2 odst. 11 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů a s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) konat ústní jednání a aplikovat čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu odkázala na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 15 A 14/2015, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 A 56/2014 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 139/2015. Nenařízení jednání označila žalobkyně za zásadní pochybení, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, protože na místě spáchání přestupku zpravidla nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
6. I kdyby magistrát seznal, že nebylo nezbytné nařizovat ústní jednání, měl podle žalobkyně provést dokazování za její osobní účasti. Žalobkyně zdůraznila, že rozhodnutí musí být podle § 50 odst. 1 správního řádu podloženo důkazy, jinak je nezákonné. Pokud bylo rozhodnutí opřeno o důkaz provedený bez přítomnosti žalobkyně, byla tato krácena na svém právu na spravedlivé řízení. Podle žalobkyně porušily správní orgány zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v její nepřítomnosti. Dodala, že podle § 51 odst. 2 správního řádu měla právo být vyrozuměna o možnosti účastnit se dokazování mimo ústní jednání. K tomu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 51/2014, podle kterého nelze akceptovat výklad, že by dokazování bylo možné nahradit výzvou a poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu. Podle žalobkyně ve spisu absentuje jakýkoli protokol o provedeném dokazování. Žalobkyně tak měla za to, že magistrát vůbec dokazování neprováděl, tudíž jednal v rozporu s § 51 a násl. správního řádu. Poznamenala, že objektivní odpovědnost nelze vnímat tak, že není zapotřebí nic dokazovat. Naopak, v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je nutné důkladně zjistit skutkový stav a prokázat, zda se jedná, či nejedná o přestupek.
7. Žalobkyně rovněž uvedla, že uložená sankce 300 Kč byla nezákonná, neboť v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu měla být pokuta uložena v rozmezí od 1 500 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

do 2 500 Kč. Rozhodnutí magistrátu je tak stíženo zásadní vadou představující důvod pro zrušení rozhodnutí.

8. Podle žalobkyně nebylo ve výroku rozhodnutí magistrátu dostatečně popsáno místo spáchání přestupku ve smyslu § 77 zákona o přestupcích (viz specifikace místa spáchání „v ulici Varšavská, v Ústí nad Labem“). Namítal, že ulice Varšavská má délku cca 500 metrů a tvoří křižovatku s celkem sedmi ulicemi, přestupek se mohl stát na kterékoli z nich. Mimo to jsou v této ulici i úseky s vyhrazenými parkovacími místy blíže než 5 metrů od hranice křižovatky (k tomu připojila fotografii části křižovatky ulice Varšavská s ulicí Národního odboje žurnalizovanou na čl. 12 soudního spisu). Správní orgán proto měl místo spáchání specifikovat, např. uvedením čísla popisného domu, v jehož blízkosti bylo vozidlo zaparkováno. Ani z fotografií ve spise založených není zřetelné místo zaparkování vozidla. Navíc, pokud by vozidlo žalobce bylo zaparkováno mimo pozemní komunikaci, nejednalo by se o přestupek podle zákona o silničním provozu, nýbrž o přestupek podle zákona o přestupcích, jehož spáchání nenaplnuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Z výroku rozhodnutí tak nelze učinit jednoznačný závěr o protiprávnosti jednání popsaného skutkovou větou a naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 111/2015, 9 As 80/2014 a 4 As 28/2010, které obsáhle citovala.
9. Dále žalobkyně namítala, že správní orgány nijak neprokázaly, že by řidič vozidla skutečně parkoval blíže než 5 metrů od hranice křižovatky. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek, v této souvislosti citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008. Taktéž poukázala na skutečnost, že ani fotografie z místa spáchání údajného přestupku obsažené ve spisovém materiálu nejsou dostačující k prokázání protiprávního jednání řidiče. Aby mohl být řidič z přestupku obviněn, museli by strážníci městské policie změřit, jak daleko od údajné hranice křižovatky parkoval, ze spisu taktéž nevyplývá, kde konkrétně se vlastně hranice křižovatky nacházela.
10. Namítala také, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Podle žalobkyně správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání tohoto deliktu, který musí vykazovat znaky přestupku (srov. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu), avšak po uplynutí roční lhůty tyto znaky vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu žalobkyně odkázala na metodiku Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5 a podotkla, že legitimně očekávala, že žalovaný řízení zastaví, a proto napadené rozhodnutí pokládá za překvapivé. Pokud existuje veřejně dostupná metodika Ministerstva dopravy, která je stále účinná, je podle žalobkyně v rozporu s principem právní jistoty, pokud správní orgány rozhodují v rozporu s tímto pokynem nadřízeného orgánu.
11. Závěrem žalobkyně namítla, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy. Akcentovala, že uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem, a obsahuje tak pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zpravidla není chopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Rekapituloval průběh správního řízení, podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám a závěrem shrnul, že v řízení o správním deliktu postupovaly správní orgány obou stupňů v souladu s platnými právními předpisy a vydaná rozhodnutí vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci.
13. K námitce nedostatečného postupu správního orgánu ohledně realizace nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, žalovaný oponoval, že postup magistrátu byl správný a zcela souladný s ustanovením § 125h zákona o silničním provozu. K námitce neustanovení opatrovníka označenému řidiči (L. Y.) žalovaný citoval ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, včetně komentáře, s tím, že je na posouzení správního orgánu, zda opatrovníka v tomto případě ustanoví. Navíc ustanovený opatrovník předvolaný k podání vysvětlení by nemohl s jistotou odpovědět na otázky, zda pan Y. v inkriminovaný den řídil předmětné vozidlo, případně doložit, kde se onoho dne nacházel, takový procesní postup by v projednávané věci postrádal smysl a byl neefektivní. Magistrát si vyžádal sdělení o pobytu pana Y. od Ministerstva vnitra (z něhož zjistil, že byl vyhoštěn a není hlášen k pobytu) a pokusil se mu doručit výzvu k podání vysvětlení, učinil tedy nezbytné kroky ke zjištění pachatele.
14. Žalovaný k námitce nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí konstatoval, že naopak obsahuje všechny náležitosti uvedené jak v § 68 odst. 2 správního řádu, tak v § 77 zákona o přestupcích, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, sp. zn. 9 As 291/2014, který citoval.
15. K námitce absence ústního jednání a dokazování žalovaný uvedl, že toto není v řízení o správním deliktu nutné nařizovat, protože se vede řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinností obsažených v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Prokazovat při ústním jednání objektivní odpovědnost považuje za zcela nadbytečné a neekonomické. Žalovaný podotkl, že zákonodárce vtělením ustanovení o objektivní odpovědnosti rozhodně neměl v úmyslu postavit provozovatele vozidla v řízení o správním deliktu do role obviněného, tudíž se na něj nemohou vztahovat ustanovení o právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které jednoznačně hovoří o obviněném z trestného činu. Nelze ani připustit možnost srovnání objektivně odpovědného jedince s obviněným z trestného činu či přestupku. V řízení o správním deliktu provozovatele vozidla musí správní orgán prokázat porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, což není složitý proces. V daném případě nebylo třeba nařizovat ústní jednání, jelikož se nejedná o věc složitou, žalobkyně se ani nedostavila k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, kde mohl správní orgán provedení jednání zvážit. Porušení zásady ústnosti není na místě namítat, když žalobkyně navzdory řádnému předvolání k podání vysvětlení své povinnosti nedostála. Při projednávání správních deliktů nejde o rovnost stran, nýbrž o vrchnostenské právní vztahy, žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tak měla uloženou povinnost respektovat. Předmětem řízení není přestupek projednávaný, na rozdíl od správního deliktu provozovatele vozidla, při ústním jednání.

16. K namítané nezákonnosti výše uložené sankce žalovaný citoval ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a podotkl, že spodní hranice sankce stanovena není. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu lze v blokovém řízení uložit pokutu do výše 2 000 Kč, pokud pak magistrát uložil pokutu v konkrétní výměře 300 Kč, je adekvátní charakteru protiprávního jednání a v souladu se zákonem.
17. Ohledně námitky nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku žalovaný oponoval, že popis místa spáchání skutku v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je dostatečný a nezaměnitelný. Spisový materiál také obsahuje průkaznou fotodokumentaci pořízenou na místě přestupku městskou policií zřetelně zachycující konkrétní pozici motorového vozidla žalobkyně.
18. K námitce nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí magistrátu v důsledku popisu skutku jednou větou, a tudíž nemožnosti zjištění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, žalovaný oponoval, že popis přestupkového jednání obsažený ve výroku rozhodnutí považuje za řádný, srozumitelný a souladný s právními předpisy České republiky.
19. Stran námitky promlčení žalovaný poukázal na skutečnost, že ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Správní delikt žalobkyně tudíž promlčen být nemůže. Zmiňovaná metodika Ministerstva dopravy uvádí, že správní delikt nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba jednoho roku. V projednávaném případě byl přestupek odložen, neprojednával se, neběžela tudíž ani prekluzivní lhůta. Žalobkyní předestřená analogie správních deliktů k trestnímu řízení je nepřipadná, odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu z roku 2005 jsou nepřiléhavé, neboť se netýkají objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, správní delikty začaly být projednávány až od roku 2013.
20. Ohledně žalobkyní v obecné rovině tvrzené kolize skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy žalovaný podotkl, že jde o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, námitku žalobkyně nelze akceptovat, jelikož žalovaný nemůže ovlivnit vůli zákonodárce, ale musí jednat podle zásady *secundum et intra legem*.

Posouzení věci soudem

21. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
22. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

23. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Magistrát obdržel dne 22. 5. 2015 od Městské policie Ústí nad Labem výzvu pro řidiče - oznámení o dopravním přestupku č. 13155, z něhož plyne, že řidič motorového vozidla tovární značky Fiat, registrační značky „X“, se dne 12. 5. 2015 v 8:53 hodin v Ústí nad Labem v ulici Varšavská dopustil dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to stáním v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Přílohou oznámení byly 3 fotografie dokumentující spáchání přestupku. Lustrací v Centrálním registru vozidel magistrát zjistil, že provozovatelem výše specifikovaného vozidla byla žalobkyně. Správní orgán I. stupně jí proto výzvou k zaplacení podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 7. 11. 2014 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky 300 Kč, kterou však žalobkyně neuhradila. Současně byla poučena, že ve stejné lhůtě může sdělit totožnost řidiče předmětného vozidla s tím, že toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Na tuto výzvu žalobkyně prostřednictvím svého zástupce reagovala podáním ze dne 27. 7. 2015, v němž uvedla, že předmětné vozidlo řídil pan L. Y. Ze sdělení Ministerstva vnitra ze dne 4. 9. 2015 zasláného správnímu orgánu I. stupně k jeho žádosti je zřejmé, že L. Y. byl z území České republiky vyhoštěn od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době není dle cizineckého informačního systému hlášen k pobytu. Magistrát předvolal oznámeného řidiče k podání vysvětlení podle § 60 zákona o přestupcích na den 6. 10. 2015, zásilka obsahující předvolání se však vrátila s poznámkou doručovatele, že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá zde označenou poštovní schránku. Záznamem o odložení přestupku magistrát dne 27. 10. 2015 přestupek odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a téhož dne vydal příkaz č. j. MM/OK/PD,/30990/2015/VoA. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 5. 11. 2015 a dne 10. 11. 2015 blanketní odpor zcela totožného obsahu (jediným rozdílem bylo opatření chronologicky pozdějšího podání uznávaným elektronickým podpisem), v němž uvedla, že žádá o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení vznesení námítky podjatosti. Magistrát vyzval žalobkyni k doplnění odporu, neboť na přiložené plné moci chyběl podpis zmocnitele. Zmocněnec žalobkyně dne 23. 11. 2015 doručil plnou moc opatřenou podpisem zmocnitele. Výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 26. 11. 2015 byla žalobkyně informována o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a byl jí stanoven termín k nahlédnutí do spisu ve dnech 14. - 18. 12. 2015, po telefonické domluvě na čísle 475271496. Dne 9. 2. 2016 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MM/OK/PD/30990/15/R, proti němuž podala žalobkyně, prostřednictvím svého zmocněnce, dne 29. 2. 2016 blanketní odvolání bez uznávaného elektronického podpisu a dne 7. 3. 2016 podání naprosto shodného obsahu opatřené uznávaným elektronickým podpisem. Obecný zmocněnec žalobce byl následně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

magistrátem vyzván k doplnění odvolání, a to ve lhůtě pěti dnů ode dne doručení výzvy. Podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 16. 3. 2016 prostřednictvím datové schránky stručně doplnil odvolání o odvolací důvody (krácení práv odvolatele v důsledku nenařízení ústního jednání, neoprávněné zahájení řízení o správním deliktu, když věc měla být řešena v přestupkovém řízení s osobou přestupce správnímu orgánu známou, poškození odvolatele v důsledku nesloučení projednávání více správních deliktů žalobkyně do společného řízení). Dne 1. 6. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které téhož dne nabylo právní moci dne.

25. Soud se nejprve zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Soud předesílá, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku citovaná jsou dostupná na www.nssoud.cz).
26. Je tedy třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí.
27. Soud zdůrazňuje, že správní orgány zjistily, že údajný řidič vozidla pan L. Y. byl v období od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 vyhoštěn z území České republiky a že v době spáchání přestupku nebyl dle cizineckého informačního systému hlášen k pobytu na území České republiky. Z toho je zřejmé, že tvrzení žalobkyně, že v době spáchání přestupku řídila její vozidlo výše uvedená osoba, je nevěrohodné, neboť ta nebyla na území České republiky hlášena k pobytu. Soud dále dodává, že žalobkyně ve správním řízení neuvedla nic, čím by svoje tvrzení o tom, že pan Y. v předmětné době její vozidlo řídil, prokázala. Žalobkyně také (v řízení před správními orgány obou stupňů) nijak nedoložila, že pan Y. její vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici (např. nájemní smlouvou nebo svědeckými výpověďmi), a ani k této věci nic bližšího neuvedla (např. z jakého důvodu měl vozidlo žalobkyně k užívání či jaký vztah má žalobkyně k této osobě). Takový přístup žalobkyně jen dále umocňuje nevěrohodnost jejího tvrzení o tom, že vozidlo měl v rozhodnou dobu v užívání právě L. Y. Soud dále doplňuje, že mu je z úřední činnosti stejně jako správním orgánům známo (např. z řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 148/2015, 15 A 47/2016, 15 A 49/2016, nebo 15 A 117/2016 nebo z řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

sp. zn. 29 A 112/2015), že pan Y. je nekontaktní a nelze mu doručovat na adresu uvedenou žalobkyní. S uvedenou osobou označeného řidiče se pak setkal i Krajský soud v Hradci Králové, který ve svém rozsudku ze dne 8. 3. 2017, sp. zn. 30 A 33/2016 citoval závěr správního orgánu o této osobě následovně: „*vzhledem k tomu, že řidiče L. Y. nebylo možno ztotožnit v základních registrech, požádal správní orgán Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky o zjištění pobytu. Dne 18. 5. 2015 obdržel odpověď, že jmenovaný L. Y., st. přísl.: Čínská lidová republika, byl správně vyhoštěn z území České republiky od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době cizinec není v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.*“ Zmíněný soud k tomuto doplnil, „*že jmenovaný L. Y. byl po neúspěšném azylovém řízení správně vyhoštěn z území České republiky, správní vyhoštění je platné do 31. 12. 2009. Je veden v evidenci nežádoucích osob. Poslední údaj o jeho místu pobytu je ze dne 27. 9. 2011, kdy opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Aktuální místo jeho pobytu není známo. Dále je ve správním spise založena fotokopie doručení s č. j. MMHK/0677576/2015 P/826/2015/OS1/Mich, tedy správního řízení, v němž byla písemnost adresovaná uvedené osobě doručována. Z doručení je nepochybné, že písemnosti zasílal správní orgán prvního stupně, adresátem byl jmenovaný na adrese Palackého 15, Praha 1. Zásilky nebyly adresátem v úložní době vyzvednuty, a proto byly vráceny správnímu orgánu. Stalo se tak v průběhu dubna 2015.*“ Krajský soud v Hradci Králové proto uzavřel, že sdělení osoby pana Y. jako řidiče vozidla bylo obstrukčním úkonem, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat, přičemž tato osoba byla uváděna opakovaně v různých řízeních.

28. Nad rámec uvedeného soud dodává, že postup žalobkyně, resp. jejího zástupce ve správním řízení – společnosti FLEET Control, s. r. o. – v této věci v zásadě odpovídal účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnost této společnosti a Mgr. Topola při zastupování jednotlivých pachatelů a přestupků, nebo správních deliktů pravidelně provázejí (lze odkázat např. právě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015, nebo ze dne 16. 6. 2016, sp. zn. 6 As 73/2016). Osoba pana Y. je zjevně jako řidič uváděna opakovaně (mimo shora uvedených rozsudků srov. dále např. i rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 10 A 31/2016). Soudní řízení v uvedených věcech se vždy týkají objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž provozovatel vozidla, respektive jeho zmocněnec společnost FLEET Control, s. r. o., vždy uvede osobu pana Y. (cizince, jenž je zcela nekontaktní) jako osobu řidiče; zástupcem v řízeních před soudem byl v těchto věcech vždy Mgr. Topol. Tím spíše pak nelze vyčítat magistrátu, potažmo žalovanému, že neprováděli rozsáhlé pátrání po panu Y. Tyto obstrukční praktiky soud odmítá aprobovat.
29. Pokud žalobkyně poukázala na skutečnost, že v případě, že by ji správní orgány předvolaly k podání vysvětlení, byla by schopna dokázat, že vozidlo řídil L. Y., a k prokázání tohoto tvrzení přiložila (poprvé!) k žalobě kopii dvou stránek formátu A6 obsahujících ručně vyplněný předtištěný formulář (podle jejího tvrzení se jedná o příslušnou stránku z knihy jízd) a kopii smlouvy o výpůjčce automobilu ze dne 1. 5. 2015 (údajně uzavřené uvedeného dne mezi L. Y. jako vypůjčitelem a žalobkyní jako půjčitelem), je nezbytné k tomu uvést následující: Předvolání k podání vysvětlení není v řízení o správních deliktech povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, sp. zn. 3 As 32/2004, ze dne 16. 6. 2016, sp. zn. 6 As 73/2016, ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015), žalobkyně navíc měla více než tři měsíce (doba od doručení příkazu, následně v důsledku podaného odporu zrušeného, do vydání rozhodnutí) na to, aby se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyjádřila (případně předložila jí zamýšlené listiny), neučinila tak, ani se neseznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, přestože byla dle § 36 odst. 3 správního řádu řádně poučena. Soud dále podotýká, že bylo-li zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je již irelevantní, kdo vozidlo fakticky řídil, neboť se uplatní veřejnoprávní princip - rozhodující je skutečnost, že žalobce byl v době spáchání přestupku veden jako provozovatel předmětného motorového vozidla (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 3 As 114/2016, a ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. 5 As 177/2017). Za této situace nelze než hodnotit shora popsany postup žalobkyně jako účelový.

30. Soud tedy po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu dospěl k závěru, že magistrát řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobkyní bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu. Jednání správních orgánů směřující ke zjištění totožnosti osoby řidiče bylo dostatečné pro účely § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Z výše rozvedených důvodů považuje soud uvedenou námitku žalobkyně za nedůvodnou.
31. Dále se soud zabýval obecně formulovanou námitkou žalobkyně stran nutnosti provedení ústního jednání. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu jednotně stojí na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, sp. zn. 3 As 32/2004, č. 852/2006 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (§ 49 odst. 1 správního řádu). Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. 1 As 277/2015 a sp. zn. 1 As 166/2015, dále ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 1 As 7/2016, ze dne 6. 4. 2016, sp. zn. 3 As 260/2015, ze dne 7. 4. 2016, sp. zn. 5 As 122/2015, ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2 As 85/2016, ze dne 20. 9. 2016, sp. zn. 6 As 239/2015, a mnohé další). Ústní jednání tedy není obligatorní součástí správního řízení o správním deliktu. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v daném případě bylo ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka řízení. Námitka žalobkyně je proto nedůvodná.
32. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán měl provést dokazování za její osobní účasti a že měla právo být vyzvána o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu. Soud shledal, že správní orgány v tomto ohledu pochybily, nicméně tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Magistrát v projednávané věci totiž dokazování prováděl, neboť vycházel například z fotografií místa spáchání přestupku přiložených k oznámení o dopravním přestupku doručenému dne 22. 5. 2015. Provádění dokazování mimo ústní jednání je ve správním řízení možné, avšak účastník o něm má být (zásadně) předem vyzvána (§ 51 odst. 2 správního řádu) a musí o něm být – jde-li o výslech svědka či znalce či provedení důkazů listinou a ohledání – pořízen protokol (§ 18 odst. 1 správního řádu). Ve správním soudnictví je však vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, sp. zn. 6 A 12/2001, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 18. 3. 2004, sp. zn. 6 A 51/2001, č. 494/2005 Sb. NSS). V projednávané věci soud neshledal, že by tato vada měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalobkyně měla totiž možnost se s veškerými důkazními prostředky shromážděnými ve spise seznámit a vyjádřit se k nim na základě výzvy ze dne 26. 11. 2015, avšak neučinila tak. Vzhledem k formě důkazů (listiny) a povaze správního orgánu (rozhodoval pověřenou úřední osobou) nevznikla ani žádná relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se správní orgán s důkazy bezprostředně seznámil. Tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.

33. K námitce nesrozumitelnosti a z toho plynoucí nezákonnosti výroku rozhodnutí magistrátu způsobené skutečností, že žalobkyně byla současně uznána vinnou správním deliktem i přestupkem je třeba předně konstatovat, že takové tvrzení neodpovídá skutečnosti. Ve výroku o vině je zcela standardně nejprve uvedena povinnost (včetně zákonného ustanovení), kterou žalobkyně jako provozovatel vozidla porušila, následuje subsumpce předmětného protiprávního jednání pod konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu, jehož se dopustila, a teprve poté popis skutkových okolností přestupkového jednání spáchaného nikoli žalobkyní, ale blíže neustanoveným řidičem, vymezení jím porušené povinnosti a právní kvalifikace jednání řidiče, včetně odkazů na konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu. V enunciatu rozhodnutí je přitom explicitně napsáno, že přestupkového jednání se dopustil „blíže neustanovený řidič“. Námitka žalobkyně je tak naprosto scestná.
34. Žalobkyně zpochybňovala rovněž nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku. I tato námitka není dle soudu důvodná. Magistrát místo spáchání přestupku ve svém rozhodnutí vymezil tak, že *„dne 12. 5. 2015 v 8:53:00 hodin, v ulici Varšavská v Ústí nad Labem, blíže neustanovený řidič ve vozidle tovární značky Fiat, registrační značky „X“, se neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť zastavil a stál na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5m před hranicí křižovatky a 5 m za ní“*. Lze souhlasit s tím, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu proto musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Pokud správní orgán tyto náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, je k takové vadě soud povinen k námitce účastníka přihlédnout a správní rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. Požadavek na dostatečnou specifikaci skutku ve výroku správního rozhodnutí není samoučelný, neboť je nezbytný pro to, aby nemohlo dojít k nepřipustnému dvojímu postihu téhož jednání. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí. Nedostatečný popis skutku ve výrokové části přitom nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006, č. 1546/2008 Sb. NSS; nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, sp. zn. 8 Afs 56/2007, či ze dne 11. 11. 2015, sp. zn. 2 As 111/2015). Obecně dále platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. 7 Afs 59/2013), stejně jako na vymezení toho, jakým způsobem postihovaný skutek naplnil jednotlivé znaky skutkové podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 4 As 7/2009).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

35. Pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného zastavení a stání je v projednávané věci nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, že vozidlo stálo „na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní“ (srov. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu). Ve výroku rozhodnutí magistrátu bylo přestupkové jednání mimo jiné specifikováno tak, že „dne 12. 5. 2015 v 8:53:00 hodin, v ulici Varšavská v Ústí nad Labem, blíže neustanovený řidič zastavil a stál na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní“. Je sice pravdou, že magistrát ve výroku rozhodnutí pohříchu nekonkretizoval, jakým způsobem řidič vozidla porušil povinnosti stanovené v § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, neboť doslovně opsal zákonnou formulaci právě uvedeného ustanovení umožňujícího tři varianty jednání (zastavení a stání na křižovatce, ve vzdálenosti 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za hranicí křižovatky), nicméně série přehledných fotografií opatřených datem pořízení nedává prostor pro jakékoli dubiozity, když je z ní evidentní, že řidič vozidla tovární značky Fiat, registrační značky „X“, zastavil a stál ve vzdálenosti kratší než 5 metrů za hranicí křižovatky. Skutkové okolnosti spáchaného správního deliktu provozovatele vozidla tak byly výrokem správního rozhodnutí popsány dostačujícím způsobem, byť lze, kromě právě vytčeného, souhlasit se žalobkyní v tom, že by v dotčené věci bylo vhodné doplnit výrok rozhodnutí též o údaj o tom, na křižovatce kterých ulic vozidlo stálo. Vymezení místa spáchání přestupku však nijak nemohlo omezit právo žalobkyně na obhajobu v této věci.
36. Dále soud hodnotil námitku žalobkyně, že správní orgány nijak neprokázaly, že by řidič vozidla parkoval blíže než 5 metrů od hranice křižovatky, když uvedené plyne výlučně z důkazně nepoužitelného úředního záznamu a fotografie z místa spáchání přestupku k prokázání protiprávního jednání řidiče nepostačují. K tomu soud uvádí, že právě z objektivního důkazu -fotodokumentace místa činu ze dne 12. 5. 2015, označené uvedeným časovým údajem pořízení, pořízené za denního světla, založené ve správním spisu - je bez jakýchkoli pochybností zjevné, že motorové vozidlo bílé barvy, tovární značky Fiat, registrační značky „X“, opatřené na přední kapotě nápisem Lederer, s. r. o., jehož provozovatelem byla žalobkyně, parkovalo v rozporu s pravidly silničního provozu blíže než 5 metrů za hranicí křižovatky na ulici Varšavská v Ústí nad Labem, přičemž na tomto místě nebylo vyhrazené parkovací místo a nejedná se o křižovatku tvaru „T“. Právě fotodokumentace zachyceného protiprávního jednání z místa spáchání přestupku představuje jedinečný důkaz o skutečné situaci na místě, který nelze v pozdějším řízení reálně opakovat. Soud proto i tuto námitku žalobkyně považuje za zcela nedůvodnou.
37. Požadavek žalobkyně, že předpokladem obvinění řidiče z přestupku bylo měření konkrétní vzdálenosti předmětného vozidla od hranice křižovatky provedené městskými strážníky, a tvrzení o absenci údaje o konkrétním umístění hranice křižovatky ve spisovém materiálu je nutno označit za nepřipadné. Podle § 2 písm. x) zákona o silničním provozu je hranicí křižovatky místo vyznačené vodorovnou dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" nebo "Příčná čára souvislá s nápisem STOP"; kde taková dopravní značka není, tvoří hranici křižovatky kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje vozovky. Při konfrontaci citované legální definice hranice křižovatky a povinnosti stanovené v § 27 odst. 1 písm. d) téhož zákona s fotodokumentací obsaženou ve správním spise názorně zachycující postavení vozidla Fiat je zcela zřetelné, že shora specifikované vozidlo parkovalo blíže než 5 metrů od hranice křižovatky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

38. Poté soud přikročil k posouzení námitky promlčení správního deliktu provozovatele vozidla. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že *„[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* Podle odstavce 5 téhož ustanovení *„[n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“*
39. Zákon o silničním provozu tedy úpravu prekluze (nikoli promlčení, jak nesprávně dovozovali oba účastníci řízení) správních deliktů právnických osob vymezuje v § 125e odst. 3. Jelikož se jedná o společné ustanovení ke správním deliktům, vztahuje se i na správní delikty provozovatele vozidla upravené v § 125f zákona o silničním provozu, a to rovněž tehdy, je-li pachatelem správního deliktu fyzická osoba (srov. § 125e odst. 5 téhož zákona). Zákonná norma přitom rozlišuje běh subjektivní a objektivní lhůty – subjektivní lhůta činí dva roky ode dne, kdy se správní orgán o spáchání správního deliktu dozvěděl a objektivní lhůta činí čtyři roky ode dne, kdy k jeho spáchání došlo. Za této situace není podle názoru soudu možné užít analogii k § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.
40. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, je tomu takto proto, že *„[z] § 125f odst. 4 [zákonu o silničním provozu] vyplývá subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. To znamená, že správní orgán nejprve musí zjišťovat pachatele přestupku a až následně je oprávněn zaměřit se na postih provozovatele vozidla za správní delikt. Bylo by tak proti koncepci právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, pokud by odpovědnost za něj zanikala pro fyzickou osobu ve stejné lhůtě (tedy ve lhůtě jednoho roku od spáchání stanovené zákonem o přestupcích) jako odpovědnost za související přestupek řidiče vozidla. Lhůta pro potrestání fyzické osoby coby pachatele správního deliktu by se totiž překrývala s dobou, po kterou správní orgán projednává přestupek řidiče, a to na rozdíl od delší lhůty, kterou by měl na projednání správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob podle téhož ustanovení.“* Na základě toho Nejvyšší správní soud uzavřel, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt zaniká *per analogiam* ve stejné lhůtě jako (obecná) odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.
41. Se shora uvedeným názorem se zdejší soud ztotožňuje, naopak výklad úpravy prekluze vymezený v žalobcem namítané metodice Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5 nepovažuje za správný. Vzhledem k tomu, že v daném případě došlo ke spáchání přestupku blíže neustanoveným řidičem, a tedy i ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dne 12. 5. 2015 a řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 29. 10. 2015, kdy byl tehdejšímu zástupci žalobkyně doručen příkaz vydaný magistrátem dne 27. 10. 2015, ukládající pokutu za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, odpovědnost žalobkyně za tento správní delikt nezanikla, a to ani z pohledu dvouleté subjektivní lhůty, ani z pohledu čtyřleté objektivní lhůty. Pokud by za dané procesní situace některý ze správních orgánů řízení o správním deliktu zastavil z důvodu prekluze, postupoval by nezákonně. Soud proto neshledal důvodnou ani námitku prekluze, ani námitku údajného legitimního očekávání žalobkyně, že řízení bude zastaveno, neboť Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nelze legitimně očekávat, že správní orgán bude postupovat v rozporu se zákonem, a to bez ohledu na shora uvedenou nesprávnou metodiku Ministerstva dopravy.

42. K obecné námitce protiústavnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a povinnosti upravené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu prezentované žalobkyní závěrem žaloby dlužno podotknout, že Ústavní soud České republiky se návrhem na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona zabýval ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupném na nalus.usoud.cz), přičemž neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem. Nezbyvá než konstatovat, že námitka žalobkyně je naprosto nedůvodná.
43. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobkyní tvrzené porušení právních předpisů vedoucí ke krácení jejich práv. Žalobu soud v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. K námitce žalobkyně, že uložená sankce 300 Kč byla nezákonná, jelikož v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu měla být pokuta uložena v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč, soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že určená částka ve výši 300 Kč odpovídala zákonným kritériím (viz logaritmus pro stanovení výše určené částky obsažený v § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, odvozuje její výši od výše pokuty v blokovém řízení za příslušný přestupek). V projednávané věci došlo ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu; odstavec 6 písmeno a) téhož ustanovení (ve znění účinném ke dni spáchání protiprávního jednání), vymezující katalog sankcí za uvedené protiprávní jednání v blokovém řízení, umožňuje pachatele sankcionovat pokutou do 2 000 Kč, dolní hranice peněžité sankce upravena není. Je tedy evidentní, že sankce vyhovuje zákonným kritériím a námitka žalobkyně je účelová.
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. března 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)